

Találkozások apámmal

*Furcsa ez a sok, apámmal való álom.
Rendre nyargalok valahová, mondom,
nem érek rá leállni társalogni veled,
sietek, de jöjjön, ha akar. Ő jön.
Elkísér egy vidéki riportra, hosszan
gyalogolunk a folyóparton; máskor
konferenciára igyekezünk, nagy
hodályban egy sereg ember, köztük
cikázom, mégis mindig apámon
akad meg a szemem, türelmesen vár.
Oroszországba utazunk busszal,
teljes káosz az egész. Oroszul igyekszem
információt szerezni, a busz sehol,
állunk egy széles sugárút zajában.
Apám nem aggódik, néz, felvonja
a vállát, mint akinek voltaképp mindegy.
Milyen jól beszél az oroszul, böki ki.
Nem érek rá örülni a dicséretének,
egy nagydarab, izzadt ürge eurót
akar váltani, ami nem lenne rossz,
kéne némi rubel. Mire lebonyolítjuk,
apám sincs sehol. Különös módon
nem esem pánikba. Elvőgre akkor
jön-megy, amikor akar, tizenhárom
éve halott. Holnap éjjel majd, talán.
Úgy tűnik, mostanában szeret
velem lenni egy kis időre.*

Éljen a vége

Hát ezek a napok is elmúlnak lassan,
nem mondom „szép lassan”, mert
olyan diszsonáns lenne, holott szép
volt, már ami a tavaszt illeti, a virágok,
a fák, a friss zöldek, és most az eper.
Két hónapnyi szobafogság után
anyámmal elmentünk a Media Marktba,
és vettünk új mosogatógépet, mert
a járvány alatt ez lett a legnagyobb
baj, bedöglött a nyavalyás masina.
Az eladóval elviccelődött, biztos kitart,
ameddig élek, biggyesztgetett anyám,
az eladó, nagydarab mackó-ember,
ahogy kell, tódította, nem hinné, hisz
ezek a gépek nem bírnak ki harminc-
negyven évet, és jól elkacarásztunk.
Szóval vége, már ha bárminek is vége
tud lenni, úgy, mint egy gépnek.
Lekerülnek a maszkok, megint ülünk
a Széchenyi téri kávézók teraszán,
lessük, ki jön-megy, hümmögünk
a jövőn, voltaképp ugyanúgy, mint
anyám a mosogatógép vételekor.
Elmúlt, többé nem járunk temetőbe,
mért járnánk, hiszen nem kell félni
az emberektől, nem kell többé
a halottak közé menekülni az élők elől.